

Povejte!

Zvončki v polju,
dejte, to povejte,
koliko že let zvonite,
koliko že let budite
sestre, ki še spe?

A še to povejte,
koliko še let
nam pomlad,
polno nad
še znanili boste?
Let li milijon
pojde še v zaton?

»Ni let malo, kar zvonimo
in povsod radost budimo.
Je li let že milijon,
sta li dva, li več, ne vemo
in če vemo, ne povemo.

Toda dokler solnce zlato
bo obsevalo še trato,
bomo radostno zvonili,
sebe, druge veselili.
A brez solнца ni življenja,
kot brez boli ni trpljenja.«

In povejte, li živeli
dolgo bomo mi?

»Cesta dolga, dolga je pred vami!
Dokler solnce bo na vas sijalo,
dokler vas ljubezen grela,
srečnih dni vam pesem pela.
A ljubezen ne umre nikdar!
Dolgo, dolgo boste vi živeli!«

In šli dalje so pozvanjat,
srečo in pomlad oznanjat.

Andrej Rapè.

Dvigajo v nebo se roke . . .

Usehle dvigajo rokè
se v belo noč;
po mrzli cesti mesec gre,
na smrt pod sabo zroč.

»Pomlad, o pridi, pridi že
in ogenj v nas prižgi,
da nam življenje radostno
spet v stvarstvu zakipil!«

*

Róke se cvetoče
dvigajo v nebo,
v njih kipi življenje
polno in sladkó.

»Praznik je poroke,«
vriska mladi cvet,
»zemlja je nevesta,
ženin ves je svet.«

*

Z néba solnce lije
svoj paleči žar,

gine cvet, zori že
sadja zlati čar.

Drevje obteženo,
sad na njem žari
in nestrpno čaka,
da se podari,
podari s sladkostjo,
s težo svojo vso:
Tu sem! Daj, uživaj
z dušo radostno!

Pada listje, pada,
sad je dozorel,
prazno je strnišče,
ptič je onemel.

*

Dvigajo v nebo se
vtružene rokè,
prosijo počitka:
»Zima, pridi žel!«

Andrej Rapè.